Dimarts 1 de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Mt* 6,7-15): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «(...) Heu de pregar així: Pare nostre, que estàs en els cels, sigui santificat el teu Nom, vingui el teu regne, faci's la teva voluntat com en el cel també a la terra. Dona'ns avui el nostre pa de cada dia, i perdona'ns les nostres culpes com nosaltres perdonem els nostres deutors, i no ens deixis caure en temptació, ans deslliura'ns del Maligne.

Perquè si perdoneu als altres les seves faltes, també us perdonarà a vosaltres el vostre Pare celestial. Però si no perdoneu els altres, tampoc el vostre Pare no us perdonarà les vostres faltes».

El "Parenostre": estructura i contingut

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui analitzem el "Parenostre". És la pregària de Jesús mateix, i, per tant, es tracta d'una oració trinitària: amb el Crist, mitjançant l'Esperit Sant, preguem el Pare. Consta d'una invocació inicial i set peticions. Les tres primeres s'articulen al voltant del "Tu" i es refereixen a la causa mateixa de Déu a la terra; les altres quatre giren al voltant del "nosaltres" i tracten de les esperances, necessitats i dificultats.

Els dos tipus de peticions es poden comparar amb la relació entre les dues taules del "Decàleg", que en el fons són explicacions de les dues parts del manament principal: l'amor a Déu i l'amor al proïsme. També el "Parenostre" afirma, en primer lloc, la primacia de Déu, de la qual deriva la preocupació pel mode recte d'ésser home.

—Abans de res, haig de sortir de mi mateix i obrir-me a Déu. Per això, el "Parenostre" comença amb Déu i, a partir d'Ell, em mena pels camins de "ser home".

"Pare nostre, que estàs en els cels"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui destaquem que el "Parenostre" comença amb un gran consol: podem dir "Pare" perquè el Fill és el nostre germà i ens ha revelat el Pare; perquè gràcies al Crist hem esdevingut novament fills de Déu. En una sola paraula es conté tota la història de la redempció. L'amor que "arriba fins a la fi", que el Senyor

ha consumat a la creu pregant pels seus enemics, ens mostra la naturalesa del Pare: aquest amor és Ell.

Ésser fills equival a seguir Jesús. La paraula “Pare” aplicada a Déu comporta la crida a viure com fills. “Ésser fill” no significa dependència, sinó romandre en aquesta relació d’amor que dóna sentit i grandesa a l’existència humana. I diem “Pare nostre” perquè solament en el “nosaltres” dels deixebles podem anomenar “Pare” a Déu, ja que només en la comunió amb Crist Jesús esdevenim vertaderament “fills de Déu”.

—La paternitat celestial uneix: enderroca tots els murs i crea pau. “Cel” significa aquesta altra alçada de Déu de la qual tots venim i vers la qual tots hem d’adreçar-nos.